

RAČUNAM NA BOGA?

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Vsak izmed nas ima v svoji notranjosti le dve možnosti: lahko se pogovarja s samim seboj in računa le nase (kakor da je sam in nikomur ne pripada – kar je sebičnost) ali pa se v srcu pogovarja z Bogom in računa nanj (ker je Njegov, v Njem in Njemu pripada – kar je ljubezen). Ta notranja drža določa in vodi vse moje razmišljanje, govorjenje, delovanje in vsak hip življenja. Če računam na Boga Očeta, poslušam Jezusove besede in zidam na edini skali, ki je Bog. Nespameten sem, če uresničujem le svoje besede, ne pa Gospodovih.

Za temelj svoje življenjske moči in delovanja lahko torej izberem Boga in Njegovo besedo ali pa pesek lastnih idolov in fantazij. Vsak človek namreč deluje po besedi, ki jo ima v sebi ali jo je vase sprejel. Preudarni gradi na Jezusovih besedah, ne na besedah, ki so polne strahu zase, požrešnosti, nevoščljivosti, jeze, lenobe, pohlepa...

Ko se bom pojavil na carini smrti, bom moral izročiti vse, kar imam. S seboj bom lahko vzel le ljubezen, ki sem jo dal. Z menoj bo šlo le to, kar sem, in ne, kar imam. To je zaklad, ki ga lahko nabere na zemlji in ki mi ga nihče ne more ukrasti. Sem Gospodov ljubljenec ali ljubljenska. Neumen in nespameten sem, če ne postajam po Ljubezni, iz katere in za katero sem ustvarjen. Preudaren sem, če uresničujem Jezusove besede in kakor On zidam na ljubezni ter postajam ljubljeni sin in hči, brat in sestra. Če ni tako, me bo prav tisto, kar sem si nagrabil zato, da bi preživel, pokopalo in zadušilo.

A Jezus mi ne očita človeške nedoslednosti, ki bo v meni do zadnjega diha. Zaradi nje se bom lahko nenehno spreobračal od vrtenja okrog sebe k zaupanju in računanju naj (bom ponižen). Jezus očita samozadostnost tistemu, ki misli, da je v redu in govori »Gospod, Gospod«, ne da bi bil Jezus v resnici glavna oporna točka in moč njegovega življenja.

Zadnja sodba o mojem življenju torej ni odvisna od samovolje Boga, ampak od moje svobode, s katero uresničujem ali pa zavračam njegovo Besedo. Lahko delam le še tako čudovite stvari, a če jih ne delam iz ljubezni, je, kakor da jih nisem nikoli naredil. Ljubezen pa je v tem, da računam Nanj, v katerem sem in kateri je v meni ter uresničujem to, kar mu je všeč. Izpolnjevanje njegove volje ni nič izjemnega, to so vsakdanja drobna opravila, v katerih sem poklican, da imam rad in pomagam bližnjim. Lahko še toliko hodim k maši in tam nenehno kličem: »Gospod, Gospod«, a če še vedno vse svoje trenutke živim le iz samoljubja, na sodni dan ne bom spoznan in priznan.